

Bart Renaer

AndersSamen
Tuinhuisjesland

Titel: Anderssamen. Tuinhuisjesland

Auteur: Bart Renaer

Omslagontwerp: Ana-Magdalena Zainea

Omslagillustratie: Bart Renaer & Ana-Magdalena Zainea

ISBN 97894-6023-311-5

© 2013 AndersSamen

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt door middel van druk, kopie of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

“Bart, wanneer gaan we in Tuinhuisjesland wonen?”
vroeg onze jongste zoon aan mij, toen hij naar
de schilderij wees die Ana en ik hadden gemaakt

Inhoud

Aan alle gescheiden ouders	7
Ouderschap	21
School lopen	35
Onze volkstuin	51
Astrologie	63
Politiek en economie	71
Een omgekeerde migratie	89
Shawshank Redemption	95

Aan alle gescheiden ouders

In deze tijd - en waarschijnlijk ook nog een eindje verder in de tijd - zullen er koppels zijn die kinderen krijgen, en die na een tijdje ervaren dat ze niet meer als een koppel door het leven willen.

Hoe het allemaal in de tijd is ontstaan is, weet ik niet, feit is dat we het als samenleving vandaag doodnormaal vinden, meer nog in de wet graag zouden willen voorschrijven als norm (Nederland, 2005), dat ouders op dat moment kiezen voor co-ouderschap. Voor mensen die niet in een West-Europees (of vergelijkbare) samenleving leven, dat betekent dat beide ouders in een verschillend huis gaan wonen, en dat de kinderen afwisselend bij de ouders gaan leven: sommigen hanteren een week bij het gezin van de mama, en daarna een week bij de papa.

(Ik gebruik nu wel mama en papa, maar dat kan natuurlijk ook mama en mama of papa en papa zijn, alleen papa en mama schrijft wat makkelijker, en geldt nog steeds voor een groter publiek.)

Anderen houden het bij een kleiner aantal dagen. Zoals ook het geval is in mijn eigen gezinssysteem waarin ik als extrapapa (of stiefpapa) mag fungeren. Bij ons is het zo dat de 2 kinderen van mijn vriendin de ene week 3 dagen bij hun papa wonen, daarna 4 dagen bij ons, dan weer 4 bij hun papa, en 3 bij ons, en zoverder.

Allerlei argumenten hoorde ik al de revue passeren, ik zeg alvast dat geen enkel mij kon overtuigen om het op deze manier te doen. Een klassieker is dat het goed is voor de kinderen dat ze evenveel tijd bij hun beide ouders kunnen doorbrengen, en dan is een week hapbaar voor oudere kinderen, en dan zijn 3 tot 4 dagen hapbaar voor kleinere kinderen die een week moeilijker kunnen overbruggen. Dat is het idee.

Waar echter bijna iedereen aan voorbijgaat, is dat het blijkbaar een evidentie moet zijn dat een koppel dat samen kinderen heeft op de wereld gezet, en op een bepaald moment niet meer als koppel door het leven wil, dan ook plots niet meer samen als ouders voor die kinderen kunnen zorgen.

Alsof ouders die beslissen geen seksuele of emotionele band met elkaar te hebben, dan ook plots, per definitie, niet meer samen zouden kunnen leven als ouders (!) van hun kinderen, en niet samen meer een opvoeding zouden kunnen vorm geven.

Met verbazing heb ik de voorbije drie jaren naar deze vaststaande en door niemand betwiste zekerheid zitten kijken.

Ontstellend,

hoe onze samenleving vasthoudt aan deze tot stand gekomen norm.

Ontstellend,

hoe gescheiden ouders en extra-ouders zich vol trots vastklampen aan deze omgangsvorm met hun kinderen, en zichzelf prijzen hoe goed ze het doen als gescheiden koppel met deze fantastische regeling. Fier dat ze in staat zijn de andere ouder ook tijd te gunnen, en voldaan dat ze in staat zijn hun te kind te delen met de andere ouder. Kortom succesvolle mensen, gescheiden ouders die volkomen geslaagd zijn.

En waar zijn de fantastische advocaten en politici die dit systeem in stand houden, en er allen stilzwijgend aan participeren?

Neen, het is geen fantastische manier om als gescheiden ouders om te gaan met je kinderen, neen, dat is het niet.

En dat is het nog altijd niet als je dat zagezegd kan doen zonder er een vechtscheiding van te maken.

Het is een vorm van omgaan met de kinderen na een echtscheiding die niet goed is voor de kinderen! Uitroepteken!

Welk kind zal er nu in Godsnaam zeggen dat co-ouderschap voor hem het meest geslaagde idee is van hoe zijn twee

gescheiden ouders uiting konden geven aan hun liefde voor hem of haar?

Welk kind van gescheiden ouders is er nu mee bezig of zijn ouders al of niet nog samen een bed delen en al of niet in dat bed vrijen met elkaar? Kinderen vinden het best oké als ze weten dat hun mama en papa niet meer op die manier van elkaar houden. Ik ben ervan overtuigd dat kinderen op een bepaald niveau wéten dat de liefde van hun ouders ook niet blijvend kon zijn, en dat misschien ook nooit geweest is.

Wat kinderen wel boeit is of die twee oudjes voldoende liefde VOOR HEN hebben om er als ouders te blijven staan en te doen wat ouders in essentie moeten doen: samen een energie creëren die er staat als een huis.

Als het goed is, hebben ouders al samen een energie ontwikkeld, en dan is het zaak om die energie samen verder te zetten. Wat is het probleem, zou je dan zeggen?

Het probleem is dat vele ouders vóór hun scheiding samen geen energie hebben gecreëerd met hun kinderen, en die energie dan ook plots niet hebben of kunnen creëren als ze niet langer als koppel door het leven willen.

In essentie reiken de problemen die ouders voor hun kinderen creëren, dan ook veel verder dan de 'plotse' onkunde na een scheiding om samen als ouders te fungeren. De kiem ligt bij hun onkunde over de ganse lijn om als ouders één energie te vormen waar ze als duo allebei achter staan.

Maar los van deze onkunde tijdens hun huwelijk is er geen enkele reden om plotseling door middel van een scheiding te kunnen ontsnappen aan hun verantwoordelijkheid als ouders om samen één energie te vormen.

Nee, ook na een scheiding blijven ze samen ouders, en kan hun scheiding geen vrijgeleide zijn om die verantwoordelijkheid te ontlopen. Hun kinderen blijven hun kinderen. Het is niet zo dat je een kind – ook al is het klein – in een paar dagen kan doen vergeten dat er ook nog een papa of een mama bestaat die leeft in een ander huis.

Wat is er nu zo belangrijk aan het 'creëren van één energie als ouders', waarover ik het hier heb?

Ik kan er enkel op antwoorden vanuit mijn eigen ervaring met Ana, mijn vriendin waarmee ik de voorbije 3 jaar samen mocht leven met haar twee kindjes.

Het is een oerkracht waar je als twee ouders (in mijn geval als extra-ouder) wordt naar toe gezogen. Het is iets wat sterker is dan ons mensen, en wat ik in het boek dat Ana en ik samen schreven (*AndersSamen, de geboorte van een gezin*), omschrijf als een gezinsveld. Dat gezinsveld wil dat je je als twee ouders die samen voor een gezin staan, energetisch gaat versmelten, net zoals je dat ook puur fysisch zou doen als je samen kinderen zou willen creëren (spermatozoïde en eicel). Alleen nu energetisch, wat helaas minder simpel is. In ons geval waren de kinderen er al, beslisten wij op een bepaald moment om met z'n vieren als een nieuw samengesteld gezin te gaan fungeren, en wilde dat gezinsveld van ons dat ook wij als ouders energetisch nu zouden gaan versmelten. Een niet onlogische gedachte: namelijk als je als ouders wil gaan fungeren, is het nodig dat je niet alleen in de materie gaat versmelten als creërende eenheid, maar ook energetisch.

Het lijkt me niet onlogisch dat een gezin als entiteit (gezinsveld) eist dat 'zijn' kinderen worden bijgestaan door twee ouders die uit liefde voor deze twee kinderen bereid zijn voorbij hun ego's te gaan, en te gaan zoeken naar een versmelting van hun beider krachten, om zo als ouders te komen tot een eenheid die veel meer is dan de som van hun individuele talenten als ouders. Er moet een versmelting plaats vinden tussen de ouders, er moet een energetische eenheid gevormd worden tussen beide ouders, dat is wat dit gezinsveld eist. Dat is wat kinderen nodig hebben.

En dat is wat dit gezinsveld ook na een scheiding nog steeds van ouders verwacht. Een scheiding heft dit niet op. Waarom zou het? Moeten ouders plots na een scheiding geen ouders meer zijn? Omdat ze als koppel niet meer verder kunnen? Zou

dat een goede reden zijn waarom hun verantwoordelijkheid als ouders zou wegvallen?

Nee, ook na een scheiding vraagt het gezinsveld dat ze in de materie gecreëerd hebben (via hun kind of kinderen), dat ze hun onvoltooide werk als ouders verder zetten en verder op zoek gaan naar een eenheid.

En zoals ikzelf die strijd tussen mij en mijn vriendin, Ana, op weg naar eenheid heb mogen beleven, vraagt dit een enorm engagement van twee mensen. Een betrokkenheid die vaak ons menselijk kunnen oversteeg.

Net het omgekeerde van een klinisch scheiden van twee mensen, op de manier zoals we die heden ten dage kennen als co-ouderschap.

Wat is dan een goed alternatief voor co-ouderschap?

Als gescheiden ouders verder blijven zoeken naar eenheid die er in het huwelijk nooit heeft plaatsgevonden! Dat is de verantwoordelijkheid van gescheiden ouders! Zoeken naar eenheid, in plaats van scheiding. En nogmaals, ik pleit hier hoegenaamd niet voor de idee dat gescheiden ouders terug wegens moeten zoeken om een koppel te worden, of terug het bed moeten delen met elkaar, wel dat ze - waarschijnlijk voor het eerst - werk moeten maken van hoe ze ouders kunnen worden voor hun kinderen: een samengesmolten brok energie!!

Hoe die twee gescheiden ouders dat voor elkaar kunnen krijgen, is een vraag die ik graag bij hen leg. Het is hún verantwoordelijkheid om wegen te zoeken die hen als ouders meer samen brengt.

Mijn eigen overtuiging is het dat kinderen van gescheiden ouders het recht moeten hebben om elke dag toegang te hebben tot hun beide ouders, en het recht moeten hebben op een vaste stek waar ze kunnen wonen en slapen. Dit lijkt mij als extra-papa van twee kinderen het uitgangspunt te moeten zijn van alle ouders die gaan scheiden.

Een idee dat mijn vriendin in 2009, één jaar na haar scheiding, voorlegde aan haar ex-man, lijkt me in deze bijvoorbeeld een

mogelijke optie: twee aanpalende huizen met gemeenschappelijke tuin, en een zolderkamer voor de kinderen waarbij de muur tussen de twee woningen wordt uitgebroken en de kinderen vrij kunnen bewegen tussen de beide huizen. En ja, dat is natuurlijk het fysieke gebeuren. Op energetisch niveau ligt het meest fundamentele werk: hoe kunnen de ideeën van beider gezinnen versmelten tot één als het aankomt op ouderschap.

In essentie vraagt dit mijns inziens dat beider gezinnen komen tot het loslaten van het gebruik van macht ten opzichte van elkaar, en als gelijkwaardige partijen komen tot één gedeelde visie op ouderschap.

Mijn vriendin en ik hebben het geluk gehad om als koppel deze stap de voorbije drie jaar te mogen maken, en het is vanuit deze persoonlijke ervaring dat ik deze beweging ook kan doortrekken naar gescheiden ouders, en hun respectievelijke gezinnen.

Als ik het eindresultaat probeer te omschrijven waar Ana en ikzelf naar toe moesten werken, was dat vooral het gevoel dat we op een - voor ons beiden - deugddoende manier konden omgaan met onze twee kinderen, zonder dat we het gevoel hadden dat de andere ons verplichtte tot iets.

Dit klinkt eenvoudig, maar dat is het niet.

Terwijl we als ouders naar een gezamenlijke energie op zoek waren, wist ik al de tijd dat dat het eindresultaat moest zijn: Ana en ik moesten én een gezamenlijke kijk ontwikkelen op ouderschap, én tezelfdertijd op geen moment het gevoel krijgen dat de andere onszelf verplichtte om op een bepaalde manier te handelen naar de kinderen.

Dát is voor mij de definitie van gelijkwaardige ouders.

De klemtoon ligt voor mij op het gevoel, je mag je niet verplicht voelen tot iets. Als dat het geval is, is er nog gebruik van macht, en is het werk nog niet af.

In mijn ervaring is het tot stand komen van onszelf als gelijkwaardige ouders geen puur menselijk gebeuren geweest, meer nog, het is vooral een gebeuren dat ons mensen, en onze

menselijke capaciteiten overstijgt. In ons boek *AndersSamen, de geboorte van een gezin* ga ik hier op in, en ontwikkel een concept dat zegt dat er een ziel of een 'veld' of een 'bewustzijn' bestaat op het niveau van een groep van mensen, dat zijn eigen, onzichtbare energie heeft en zijn eigen agenda. Hierboven noemde ik het in ons geval al ons 'gezinsveld' dat ikzelf ervaarde als de kracht die in staat was om van Ana en mezelf ouders te maken.

Dit wil ik hier nog eens duidelijk vermelden, en ook eer brengen aan wie ere toekomt.

Het is voor mij dit gezinsveld dat hoog op zijn agenda staan heeft dat de ouders die deel uitmaken van zijn veld, gelijkwaardige partijen moeten worden.

En zo is dat mijns inziens ook voor het gezinsveld van gescheiden ouders, dat er naar streeft dat de gescheiden ouders als gelijkwaardige partijen gaan functioneren.

Ik vermoed dat het ook hetzelfde gezinsveld is als oervorm dat mij nu deze woorden laat schrijven.

In essentie weet ik dat ik niets zinnigs kan zeggen over hoe gescheiden ouders die weg concreet moeten gaan, en dat waarschijnlijk geen mens ooit in staat zal zijn om dat te doorgronden, omwille van het feit dat het zich afspeelt op een sociaal niveau dat ons individuele perspectief overstijgt.

Net zomin trouwens we als mensen in staat zullen zijn te verklaren waarom een bloesem ontstaat op een boom, of uit een ei een vogel kan groeien.

Wat ik wel kan aangeven is wat dit gezinsveld van ons als ouders, als gescheiden ouders en als extra-ouders vraagt: verbinding en gelijkwaardigheid als ouders!

Ongeveer het omgekeerde wat wij in ons zelfgenoegzaam concept van co-ouderschap zijn gaan creëren.

En fundamenteel willen kinderen van gescheiden ouders samenleven met hun gescheiden ouders én in dat samenleven ervaren dat zij zich uit liefde voor hen weten te versmelten tot een nieuw iets, een eenheid die hen als individuele ouders

overstijgt. Dát is het wat ouderschap van hen vraagt, ook van gescheiden ouders.

Mijns inziens is het zo dat het eindresultaat in ieder geval zo moet zijn dat gescheiden ouders in één huis leven, en zo een thuis vormen voor hun kinderen. Ana merkte in ons boek (*AndersSamen, de geboorte van een gezin*) terecht op dat het woord thuis geen meervoud heeft.

Beide ouders kunnen en moeten in dit samenwonen hun privacy bewaren, doch moeten ze als ouders ook een eenheid hebben. Een eenheid die ik niet mogelijk zie zonder dat ze ook een huis delen.

Tijdens het eerste jaar heeft de oudste zoon van mijn vriendin dikwijls de oprechte vraag aan me gesteld waarom het niet mogelijk was dat wij bij zijn papa zouden gaan leven. Niet zijn mama, maar wij, Ana en ik.

Dáár ligt voor mij het beginpunt voor alle gescheiden ouders, en hun respectievelijke nieuwe gezinnen. In de simpele vraag van een vijfjarig kind dat weet wat nodig is: samenwonen met z'n allen. Ook een kind van vijf weet dat dat de noodzakelijke voorwaarde is om tegemoet te komen aan de noden van een kind. Het is zeker geen voldoende voorwaarde, maar een noodzakelijke, dat staat voor mij als een paal boven water.

En als ik kijk naar de realiteit waar mijn eigen gezin zich in bevindt in dit vraagstuk, zie ik ook dat deze optie misschien voor de meeste gescheiden ouders, hun kinderen, de extra-ouders en de nieuwe kinderen, anno 2012 niet iets is waar we voor onze kinderen zullen kunnen aan tegemoet komen. Ik hoop dat ik me hier grondig in vergis, en dat ik over een paar jaar mag lachen om deze gedachte, maar ik ben bang dat ze zou kunnen kloppen.

Ik wil hier dan ook een andere optie formuleren, maar niet voordat ik heel duidelijk zeg dat als gescheiden ouders het gevoel hebben dat ze kunnen groeien naar een eenheid van gezin die onder één dak samen leeft, dat altijd optie nummer één moet zijn.

Dat is voor mezelf als extrapapa altijd mijn uitgangspunt geweest.

En als er een kubieke centimeter kans was geweest dat Ana en ik dat samen met de andere ouders hadden kunnen realiseren, had ik geen seconde getwijfeld!

Doch gebiedt de realiteit mij ook te zoeken naar andere opties die minder tegemoet komen aan de liefde die we als ouders dienen te geven aan onze kinderen, doch nog altijd meer dan in het geval van co-ouderschap.

Het is ook een optie die ik niet zelf heb verzonnen, maar die ik frequent hoor wanneer kinderen van gescheiden ouders ouder worden en rond hun 13 of 14 jaar zelf kiezen om permanent bij één ouder te leven, en de andere ouder te zien als logeeradres. Ik denk alleen dat we als nieuwe gezinnen niet hoeven te wachten tot een kind oud genoeg is om zelf voor deze optie te kiezen, maar dat gescheiden ouders en extra-ouders in deze zelf hun verantwoordelijkheid dienen op te nemen, en al lang voor de kinderen die leeftijd bereikt hebben, kunnen kiezen voor deze optie.

Bij wie de kinderen dan hun permanente intrek zullen nemen, lijkt me afhankelijk van de vraag of er reeds een nieuw gezin is gevormd op de manier zoals ik het hierboven verwoordde: een gezin waarbij de gescheiden ouder en de nieuwe ouder zich hebben kunnen versmelten tot een ouderpaar waarbij macht uit het systeem is verdwenen en er een nieuwe eenheid is ontstaan die niet louter de optelsom is van beide individuen. Eenmaal dat gebeurd is, zullen de ouders van dit nieuwe gezin ook innerlijk weten dat zij die verantwoordelijkheid kunnen dragen, en zullen ook de kinderen dat weten. Een voldoende 'kosmische' argumentatie om hier als ouders van dit nieuwe gezin voor te gaan, en dit ook uit te spreken ten opzichte van het andere gezin.

Nee, dit is geen zelfingenomenheid, het omgekeerde is dat wel. Als de kosmos je deze gave als ouders van een nieuw samengesteld gezin heeft gegeven, zou het van een grote arrogantie getuigen om deze gave naast je neer te leggen, en ze

niet te willen opnemen. Je hebt deze niet zomaar zelf verworven, het is een kostbaar geschenk dat je gekregen hebt! Of het andere gezin je dit mandaat ook zal geven, is een open vraag. Maar als je niet gaat staan, zal je het ook nooit weten. Reken in deze alsjeblieft ook niet op enige juridische manier om dit door te drukken, want net zoals elk ander gebruik van macht zal het je doel alleen maar ondermijnen. En dat laatste wil ik hier nog even verder belichten. Naar mijn aanvoelen is het belangrijk dat dit proces, waarin het ene gezin gaat staan als een vaste thuis voor de kinderen, terug gepaard gaat met absolute gelijkwaardigheid van beide nieuwe gezinnen. Op geen moment mag het gezin dat het logeeraadres wordt voor de kinderen, hiertoe verplicht worden! Belangrijk. Dat zou weer al te gemakkelijk zijn voor dit logeergezin, want ook in deze zou zich herhalen wat zich al een tijd afspeelt, namelijk het afschuiven van de verantwoordelijkheid naar anderen, in deze het gezin die de vaste huis zou vormen. En dusdanig zou er energetisch ook niets veranderen, en blijft het systeem met twee gezinnen voor mij in wezen hetzelfde: een systeem dat zijn verantwoordelijkheid ontloopt. Nee, ook het gezin dat een logeeraadres vormt, moet in staat zijn om het andere gezin de taak als vaste thuis ook expliciet te geven, vanuit het hart. Dit logeergezin moet vrijuit kunnen zeggen:

“nee, ik voel me op geen enkele manier verplicht om als logeeraadres te fungeren, er was (waren) ook een andere optie(s) voor ons.”

Het is wezenlijk dat alle partijen voelen dat deze woorden een werkelijkheid zijn in de harten van de logeerouders.

Tenslotte wil ik hier ook nog eens kijken naar de politieke en juridische realiteit die er ontstaan is rond de idee van co-ouderschap, en waar een verpletterende verantwoordelijkheid ligt bij de huidige generatie om hier verandering in te brengen. Nu er bijvoorbeeld via dit boek ook andere opties worden naar voren geschoven voor co-ouderschap, is het niet langer mogelijk voor politici om het hoofd opzij te wenden en niet

hun verantwoordelijkheid op te nemen. Ook op dit boek zal al dan niet een antwoord komen vanuit politieke hoek, en daaruit zal blijken welke verantwoordelijkheid ook zij bereid zijn in dit verhaal te dragen.

Ik zal er daarom geen doekjes omwinden: de bestaande wetgeving creëert op dit moment een gruwelijke realiteit voor de kinderen van gescheiden ouders. Ouders die op dit moment niet willen kijken naar hun verantwoordelijkheid als gescheiden ouders, worden daarin met luid applaus onthaald door de voltallige samenleving! Politici, rechters, advocaten, scholen, en andere maatschappelijke instanties juichen toe hoe knap co-ouders omgaan met hun gescheiden situatie en hoe goed ze in staat zijn om hun kinderen te delen met de ouder die ze niet langer als partner beschouwen.

Co-ouders worden gezien als gevierde en succesvolle mensen, zeker in het geval er geen vechtscheiding is geweest of nog gaande is. Hallelujah!

En co-ouders kunnen zichzelf omgekeerd ook zien als de meest succesvolle ouders die er bestaan: ze kunnen hun kinderen delen!!! Waarlijk, iets dat diep te bewonderen is.

Wat er in se gebeurt is dat co-ouders die hun verantwoordelijkheid ontlopen als ouders, daar ook mee wegkomen binnen de samenleving, meer nog, gelauwerd worden door diezelfde samenleving! Op deze manier worden gruwelijke situaties gecreëerd: gescheiden ouders die absoluut geen interesse tonen om tegemoet te komen aan de belangen van hun kinderen, worden daarin gestimuleerd door de wetgeving en alle andere manieren waarop de samenleving inwerkt op deze nieuw samengestelde gezinnen. Monsters worden gebaard. Ouders die de vraag van hun vijfjarig kind naar eenheid en samenleven met hun gescheiden ouders vakkundig naast zich neerleggen, krijgen alle ruimte om daar moreel mee weg te komen. Meer nog er wordt gezegd: dit hoort zo!!! Goed bezig!!!

Dat in het verleden vanuit de politiek of andere invalshoeken van de samenleving deze situatie is gecreëerd en heeft mogen bestaan, daar spreek ik me niet over uit. Ik wil bij deze wel de huidige politici en andere gezagsdragers (advocaten, scholen, universiteiten, etc...) oproepen om het systeem van co-ouderschap wel opnieuw te bekijken, en het ook te veranderen. Belangrijk lijkt mij in deze discussie dat gescheiden ouders zich niet langer kunnen wentelen in het ontlopen van hun verantwoordelijkheid via co-ouderschap, en zij juridisch, sociaal en moreel alle machtssystemen achter zich weten. Het kan niet dat gescheiden ouders zich nog langer maatschappelijk gesteund voelen om na een scheiding niet langer te zoeken naar eenheid binnen het ouderschap. Op zijn minst moet het op korte termijn mogelijk zijn dat deze steun op bijvoorbeeld juridisch niveau weg kan vallen. De discussie moet terug gebracht worden daar waar ze thuis hoort: op het niveau van de gescheiden ouders. Het is aan hen om de discussie te voeren over hun kinderen. Het is niet aan de politiek, of andere takken van de samenleving om alle energie uit deze discussie te halen, door bij voorbaat al te zeggen dat de ene of de andere visie alle maatschappelijke steun krijgt. Laat gescheiden ouders hun discussies hebben, geef gescheiden ouders de kans om op te komen voor hun eigen overtuigingen, en laat ruimte om conflicten te laten bestaan. Misschien was vóór 2012 de tijd nog niet rijp om deze discussie terug te brengen bij de ouders, ik ben zeker dat er nu net als wij ouders klaar zijn om terug hun stem te laten horen, zonder daarbij zelf terug in de macht te vervallen. Een dialoog waarbij er terug ruimte komt voor de kracht van de overtuiging van het hart, moet nu zijn kans kunnen krijgen. En om dat te realiseren kunnen politici en andere takken van de samenleving een belangrijke rol spelen.

Het kan niet langer dat gescheiden ouders alle vragen van de andere ouder en zijn nieuw gezin eenvoudigweg naast zich neer kunnen blijven leggen omdat deze weten dat het volledige maatschappelijke systeem via zijn verschillende machtsniveaus

hen ondersteunt om niet te hoeven kijken naar de vraag van de andere ouder of te luisteren naar wat deze te vertellen heeft.

Wat geeft gescheiden ouders het - kosmische - recht om geen verantwoordelijkheid te hoeven afleggen voor hun beslissingen?

Want dat is wat er nu gebeurt, de gescheiden ouder die geen verantwoordelijkheid wil opnemen voor zijn ouderschap, hoeft dat ook niet, want wordt helemaal uit de wind gezet door de machtssystemen van de samenleving.

Nee, laat deze ouder ook maar eens met goede argumenten komen, ook ten opzichte van zijn kinderen, waarom co-ouderschap zo'n fantastisch systeem zou zijn.

Nu hoeft deze ouder zelfs niet over deze kwestie na te denken.

En nogmaals applaudiseert de samenleving bij zoveel misplaatste arrogantie.

Alsof co-ouders God op Aarde zijn, en co-ouderschap onze westerse heilige koe.